

'Het Peddelblad'

Anglesey 2006 Special

Clubblad Kano Club Zeeland

Anglesey 28-Apr-2006 t/m 9-Mei-2006

Reisverslag

Een verslag van het Engeland avontuur naar het zeekano paradijs Anglesey in Wales. Fred, Francien en Marius gingen er dit jaar naar toe. Voor Fred en Marius de tweede keer. Voor Francien een eerste ervaring op de woelige Engelse wateren.

Anglesey (*Ynys Môn in welsh*) is een eiland, verbonden door een brug over de Menai Strait, aan de Westkust van Engeland, in de provincie Wales. Grote plaats hier is Holyhead, waar zich ook de ferry verbindingen naar Ierland bevinden. Net als Friesland in Nederland is Wales tweetalig, met soms onuitspreekbare plaatsnamen als

Llanfairpwllgwyngyllgogerychwyrndrobwlllantysiliogogoch (58 letters). Dit is ook de langste plaatsnaam in Engeland, misschien wel op de wereld.

Het is er heuvelachtig, met aan de west kant prachtige rotsformaties, kliffen en spelonken. Geologisch is het interessant dat de samenstelling van de rotsformaties hier, alleen in Noord Amerika teruggevonden worden, wat bewijs is dat Engeland en Amerika lang geleden 1 geheel waren. Hier en daar liggen nog wat eilandjes, zoals bijvoorbeeld Puffin Island.

Een puffin is een in Engeland regelmatig voorkomende vogel, de papegaaiduiker. Op Puffin Island zijn trouwens geen puffins meer te vinden, want in het verleden zijn door een rattenplaag alle puffin eieren opgegeten door ratten. Puffins broeden nu noordelijker op het eiland Man.

Op een kaart die we in een pub zagen, bleken er door de eeuwen heen heel veel schepen vergaan te zijn voor deze kust. Er is voor de kust bijna geen plek waar geen schip is vergaan. Het grillige getij wat door de Ierse zee tussen Ierland en Engeland wordt geperst met zeer hoge stroomsnelheden, heeft door de eeuwen heen een mooi landschap gecreëerd, maar ook veel sporen en drama's nagelaten. In de Menai Strait kan het door het getij wel 8 knots (15km/uur) stromen.

Er is veel te schrijven over geschiedenis, natuur en cultuur historische waarden van dit eiland. Wilt U hier echt iets over weten dan zou ik zeggen klik eens naar: <http://www.anglesey-history.co.uk/> .

Jaarlijks vind er in Holyhead op Anglesey een zeekano symposium plaats, het zogenaamde 2006 Sea Symposium. Het symposium wordt georganiseerd door Nigel Dennis (<http://www.seakayakinguk.com/info/symposium.shtml>), zeekano-goeroe en ontwerper van diverse (NDK) zeekanos.

Op dit symposium komen mensen van de hele wereld af. Amerika, IJsland, Spanje, Israël, Engeland, Denemarken, afijn te veel om op te noemen. In het weekend zijn er zo'n 150 zeekanoërs bij elkaar. Buiten deelnemers zijn er ook vele BCU Level 4 en 5 coaches (instructeurs) aanwezig. Gedurende de gehele week zijn er 's-Avonds lezingen over expedities die mensen met de kajak hebben ondernomen. (bijvoorbeeld Circumnavigation of South Georgia – antarctica—, rondje Engeland in 80 dagen en zelfs rondje Nederland door Axel Schoevers) Vorig jaar waren presentaties van rondje Japan en Westkust Groenland en Fiona Whitehead die als vrouw alleen rond Engeland was gevaren..

Het symposium valt uiteen in 3 delen verspreid over een week.

Deel 1 is vrijdagavond t/m maandagavond; dit is het werkelijke symposium deel. De Engelsen hebben 's-maandags namelijk een bank holiday (extra vrije dag). In dit lange weekend zijn er ook de meeste mensen en vinden er een hoop activiteiten plaats, zowel theoretisch als praktisch:

Navigatie en getijden; kiezen van een kajak; tidal races en overfalls (kom ik nog op terug); crash en bash a kajak oftewel je krijgt een zeekano mee die je op de rotsen kapot moet varen en in het veld moet repareren; survival; zeekano peddelslagen; peddel ontwerp; efficiënt lange afstand peddelen; incident management; search and rescue. Een bezoek aan de NDK fabriek waar de kajaks gemaakt worden is ook mogelijk. Teveel om op te noemen eigenlijk.

Deel 2, dinsdag t/m vrijdag zijn er een hoop mensen vertrokken, maar blijven er toch zeker nog 50-70 man rondlopen. In deze dagen wordt vooral gepeddeld en vinden ook een aantal BCU (Engelse NKB) trainingen en examens plaats voor coaches (instructeurs 3,4 en 5 star) en voor persoonlijke vaardigheden (2,3,4 en 5 star). 4-star is vergelijkbaar met Nederlandse zeevaardigheid en 5-star is Nederlandse zeevaardigheid-extra, met dat verschil dat de Engelse 5-star ook redden, rollen e.d. in tidal races en overfalls bevat. Dit soort zeecondities kennen we niet in Nederland (helaas).

18.30 afscheid genomen en op naar de Europoort haven van P&O ferry's. Met het busje vol kajaks, kanokleding, tenten en verder kampeerspul aan boord, waren we nu echt los. Uiteraard moest de douane hond ook nog even in het busje snuffelen, of er niets verdachts aan boord was. Voor de betreffende hond was het een geluk dat hij dit op de heenreis moest doen. Ik denk dat in het busje snuffelen op de terugreis zou hebben geleid tot hevig gejank en vier poten in de lucht. Mijn surfschoentjes waren immers nog niet gebruikt!

Aan boord zochten we onze hut op en gingen aan dek om vertrek van het schip in de buitenlucht mee te maken. De boot vertrok mooi op tijd. We dronken nog wat en nog een en gingen bijtijds plat.

Deel 3 is het afsluitende weekend, waarin training (en gewoon hele dikke vette fun op ruig water) wordt gegeven in de diverse tidal races en overfalls rond het eiland. Het aantal mensen is dan terug gelopen tot een 20 man/vrouw.

Er vind op alle dagen (behalve het afsluitende weekend) sowieso een georganiseerde dagtocht en of een halve dagtocht plaats op verschillende niveaus.

In deel 1 is op het symposium terrein een vertegenwoordiging van voornamelijk Engelse leveranciers / producenten van kajaks en accessoires vertegenwoordigd. (P&H, Valley, NDK, Lettmann, Rockpool, Reed Chillcheeter, Karitek etc.)

In januari had ik de overtocht geboekt van Rotterdam naar Hull aan de Britse oostkust. Hiervandaan is het zo'n 300 kilometer dwars door Engeland naar Wales.

Wij hadden de boot van 27 april om 21.00 uur in de avond. Relaxed dus. Fred en ik hadden deze dag ook vrij genomen om in te pakken en ons rode busje op te tuigen en in te ruimen. Francien moest deze dag nog werken. We hadden afgesproken om voor vertrek met z'n allen bij Fred te eten, gezamenlijk met onze partners. Cees had voor een heerlijke pan met stoofvlees gezorgd en Fred was chef sla en friet. Met een drankje erbij was de vakantie al goed begonnen..

18.30 afscheid genomen en op naar de Europoort haven van P&O ferry's. Met het busje vol kajaks, kanokleding, tenten en verder kampeerspul aan boord, waren we nu echt los. Uiteraard moest de douane hond ook nog even in het busje snuffelen, of er niets verdachts aan boord was. Voor de betreffende hond was het een geluk dat hij dit op de heenreis moest doen. Ik denk dat in het busje snuffelen op de terugreis zou hebben geleid tot hevig gejack en vier poten in de lucht. Mijn surfschoentjes waren immers nog niet gebruikt!

Aan boord zochten we onze hut op en gingen aan dek om vertrek van het schip in de buitenlucht mee te maken. De boot vertrok mooi op tijd. We dronken nog wat en nog een en gingen bijtijds plat.

De volgende ochtend na een simpel ontbijt konden we om 08.00 van boord. Links rijden was geen probleem, dat heb ik nu al zo vaak gedaan. We reden van Oost naar West via Leeds, Manchester, onder Liverpool langs naar Anglesey. Ongeveer vier en een half uur later reden we de Menai bridge op. We waren op Anglesey! Omdat we vorig jaar 2 uur hadden gezocht naar de camping, wisten we deze dit jaar feilloos te vinden.

Na dat we ons aangemeld hadden, bleek dat ik nog een klein foutje had gemaakt. Per ongeluk had ik Full board aangeklikt op het symposium boekingsformulier. Dit betekende dat we eigenlijk een kamer tot onze beschikking hadden, met een bed en zo. Nee, kamperen was de bedoeling. Gelukkig konden we het regelen met Joanne, die voor Nigel de administratie regelt. Eten was ook elke dag voor ons geregeld, dat is met het drukke programma in deze week een uitkomst. We hadden per slot van rekening vakantie.

Na onze tenten en tarps opgezet en ingeruimd te hebben, vertrokken we naar hoe kan het ook anders in Engeland: "De Pub". Heel toepasselijk heet de pub op dit terrein: "The Paddlers Return". Een bruine kroeg, vol gedenkwaardige kajaks en peddels. Jim the landlord kende ons nog van vorig jaar. Of dat goed is in een kroeg, daar denk ik nog even verder over na. Een paar pints "lager" en "guinness" en today's special maaltijd "kip Tica" zat de stemming er goed in. De today's special was trouwens elke dag van de week kip tica.

Vóór het eten hadden Fred en ik Francien meegenomen naar de baai op 10 minuten lopen van de camping. Porth Dafarch heet dat, en is de plaats waar veelal met kajaks vertrokken wordt. We hadden natuurlijk stoere verhalen verteld over golven en branding varen in de baai. Hier aangekomen lag het er erg kalm bij en begon Francien aan onze verhalen te twifelen. (Latere ervaringen van Francien gaf geen aanleiding meer tot twijfels).

We hadden besloten om **Zaterdag** (29 April) op de eerste symposiumdag rustig in te varen. We konden per slot van rekening de hele week nog varen. "s-Morgens eerst maar geluisterd naar de opening door Nigel himself. Hij vertelde wat er de hele week stond te gebeuren. Vanmiddag was er in ieder geval een halve dag peddelen gepland. Eerst zijn we maar langs de kanospullen standjes gelopen. Hier en daar wat aangeschaft en Fred heeft nog een spatzeiltje laten repareren. Heerlijk een half dagje keutelen, babbelen en bekenden tegenkomen. Socializing heet dat met een goed Nederlands woord.

In de middag werden we op het strandje van Porth Dafarch verwacht voor ons eerste gezamenlijke tochtje. Roland en Fiona, 2 doorgewinterde 5 star coaches, namen ons en 20 anderen mee op een rustig tochtje Noord van de baai. Geen gejaag en van punt A naar B varen, maar rustig verkennend varen. Tussen en achter rotsjes langs. Door kloofjes heen, inhammetjes in en er achter komen dat ze dood liepen, en dus weer dezelfde weg terug varen. Precies een goeie opbouw voor een week varen. Het weer was zelfs goed. Vorig jaar waren we bijna van de camping weggespoeld, maar dit jaar begon het in ieder geval een stuk rooskleuriger.

In de avond gaven Jeff Allen en Nigel Dennis een presentatie over hun expeditie rondom South Georgia. In deze koude en zeer winderige gebieden met gevaarlijke golven waren ze samen met Pete Bray en Haddas Feldman rondom South Georgia gegaan. Op een aantal dagen was het zelfs gevaarlijk om je handen langer dan 10 minuten uit je pogies te halen omdat ze zouden bevriezen. Het was een indrukwekkend verhaal over een eigenlijk onbevaarbaar stuk zee.

Zondag 30 April, vonden we het wel lekker een hele dag te peddelen. Er stond een “day paddle advanced” op het programma. Het is niet de eerste keer dat we varen, dus dat moest kunnen. Elke ochtend om 09.00 uur vind er een meeting met iedereen plaats om de komende dag door te nemen en de weerberichten te melden. Weersvoorspelling in dit gebied is voor een dag redelijk betrouwbaar. Voorspellingen verder dan 24 uur weg kun je hier niet veel mee. Elke ochtend om 07.30 leest de lokale lifeguard van Holyhead op de marifoon het lokale weer voor die dag voor. Beslissingen worden hier snel genomen. Om kwart over negen, wisten we dat we uiterlijk 10.00 uur vanaf Porth Dafarch moesten varen.

Het tij kwam zeer nauw, want het was de bedoeling om naar de Noordelijk gelegen eilandjes genaamd “The Skerries” te varen. Dit is een tocht van 21 kilometer heen en ook weer 21 kilometer terug. 42 kilometer dus voor zij die kunnen rekenen. Je vaart behoorlijk op stroom, dus het voelt als een dagtocht van 25 kilometer. De vertrektijd was krap omdat een uur later vertrekken zou betekenen dat je Skerries niet zou halen door de stroom. Enige haast was dus geboden. De groep was bijna 30 man, onder leiding van Pete Jones. Staat beter bekend onder de naam baldy Pete, vanwege zijn spaarzame haargroei.

Na vertrek kwamen we 20 minuten later bij de bekende tidal race Penrhyn Mawr. Voor spelen in de race was geen tijd vandaag. De stroom liep al een beetje en er was al een klein stroomversnellinkje ontstaan. Het idee van een wildwater rivier op zee is de beste voorstelling die je hierbij kunt maken. De stroom zuigt je er van zelf naar toe. Op het gemak spoelde ik er door, voor Fred was het ook geen probleem. In het keerwater, wat ze hier een eddy noemen, wachtte ik even op Francien en Luc. Luc is een vriendelijke Belg die we hier ontmoet hadden. Francien (ietwat peuneveu) had midden in de race een kleine aanvaring met Luc. Luc ging onder, maar kwam met een perfecte rol weer boven (waarschijnlijk de eskimo rol van zijn leven). Natuurlijk hebben we Francien de hele week gepest dat ze deze arme Belg met geweld omgeduwd had, ja na een paar pintjes 's-avonds zelfs met voorbedachten rade. Een complot in het geniep gesmeed was het. Tien minuten later ging de volgende om. Een wat oudere Welshman die nog maar anderhalf jaar vaarde werd door een tidal golf gegrepen. Hij belande buiten zijn boot, maar werd door behulpzame medevaarders weer in de boot geholpen.

Afijn, er werd toch wat tijd verloren. Met wat surf golven bij South Stack schoten we gelukkig toch nog flink op. Wel nog even oppassen voor de Ferry naar Ierland, daar wil je geen aanvaring mee. De eilandjes kwamen nu goed in zicht. Bedoeling was om aan de Westkant van de Skerries uit te komen. Ik zat voor in de groep, waar dit duidelijk was. Achter in de groep was dit niet helemaal doorgekomen. Het betekende dat wij mooi op stroom de eilanden konden binnenvaren. Het tweede deel van de groep kwam wat te Oostelijk uit en moesten daardoor een twee a driehonderd meter vol tegen de stroom in peddelen. Zij hadden hun pauze echt verdiend. Zeehonden, nestplaatsen voor sterns en een mooie roodwitte vuurtoren was al wat hier was. Gewoon een mooie plek. Koud was het er wel, dat vond iedereen. Dik aangekleed, sommige mensen hezen zich in oranje survival zakken om uit de koude wind te blijven.

Voor de terugreis hadden we wat de stroom betreft genoeg tijd. Wat temperatuur betreft waren we blij dat we vertrokken. Met een kwartiertje varen was mijn lichaam weer op bedrijfstemperatuur.

Op een lekker tempo, stroom en wind mee, waren we snel weer terug in Porth Darfach. Na het avondeten belande we uiteindelijk weer bij Jim's paddlers return pub, waar hoe later het werd de verhalen steeds sterker werden. Het was een mooie peddeldag geweest.

Maandag 1 mei is op het symposium traditioneel de dag dat er een helikopter redding gepland staat. Nigel is of was, ook een co pilot op de SAR heli (Search And Rescue). Dit leek me wel leuk om eens bij te zijn, als was het maar om eens te voelen wat het doet als deze boven je hangt (wind en golven).

Vorig jaar was dit afgelast en ook dit jaar hadden we geen geluk. Door een kapotte kabel kon hij niet opstijgen. Er staan altijd 2 SAR's staande bij voor nood, maar terecht werd de tweede heli aan de grond gehouden voor als er echt ergens iets zou gebeuren.

Fred en Francien wilde een dagje bijkomen en rustig wat wandelen. Ik had de smaak van het varen hier nu echt te pakken. Er stond een stevige bries. Ik had me opgegeven om met een klein groepje "rough water" training te doen. Met instructeurs Roland, Fiona en Axel, gingen we naar Trearddur bay, 15 minuten rijden met de auto.

Hier zochten we golven en rotsen op om te spelen. Bij de rotsen was het soms alleen dan mogelijk er over heen te komen als je op het juiste moment getimed boven op een golf er over heen peddelde. De dag ervoor had iemand (Walther, ook uit Nederland) al op de rotsen de punt uit zijn anderhalve maand oude boot (NDK Greenlander) gevaren. Ik kwam er gelukkig zonder kleerscheuren door. Je leert hier goed het water te lezen. We sloten af met wat verder naar buiten varen, omdat de golven daar hoger waren. Golven van een meter of 1.5 a 2 van het niet brekende type. Je kon hier redelijk surfen, hoewel de golven eigenlijk iets steiler in plaats van langer hadden mogen wezen. Je kunt niet alles hebben. Alweer een fijne dag, waarin ik aardig wat energie kwijt kon.

Dinsdag 2 mei was de wind flink aangetrokken naar 7 Beaufort tussen zuidwest en zuidoost. De voorspellingen gaven mogelijk 8 beaufort aan. Ik roep altijd dat er hier bijna altijd wel ergens te varen is. Voor de mensen die vandaag de tidal race gepland hadden, was het pech. Dit werd afgelast omdat het gewoonweg te link zou zijn. Vandaag hadden we ingeschreven voor de day paddle. Met deze wind kon het niet anders dan aan de noordkant van Anglesey te varen. Het waaide daar natuurlijk ook niet echt zachtjes, maar de golven waren er in ieder geval acceptabel.

Francien ging op het laatste moment niet mee en dat bleek achteraf een verstandig besluit te zijn geweest. Ze had het zeker aangekund, maar we hebben eigenlijk de hele dag met aanzienlijke zij en tegenwind gevaren.

En ze heeft iets gezien, wat ik gelukkig niet gezien heb. Op haar wandeling, door berg en dal, lag er opgekruld in het zonnetje een adder midden op de pad. Voor ze haar fototoestel kon pakken was hij er al van tussen. Gelukkig was ik er niet bij, want ik ben als de dood voor slangen.

De planning was te vertrekken van Bull Bay en via Point Lynas naar het eiland Dulas te varen. Voorbij point Lynas moesten we dit bijstellen. Besloten werd de kust te volgen en daar pauze te houden. Het eiland was misschien wel haalbaar geweest, maar had onevenredig veel kracht gekost. Phil en Harry de tochtleiding bij deze tocht hadden dat goed ingeschat. Na een pauze uit de wind in de zon vertrokken we weer naar Bull Bay. Het zicht naar het noorden op de Ierse zee was er een van wat ze hier whitecaps noemen. 1 mijl verder op de zee was het een wit schuimende massa. Ook de terugreis koste flink kracht en inzet. De beloning was een afsluiter in de Bull Bay hotel (gewoon de kroeg dus).

Ik moet eerlijk zeggen, elke keer dat ik met Phil en Harry heb gevaren eindigden we op de een of andere manier in de pub. Gewoon gezellig nog even napraten met een pint. Deze jongens hadden met varen wel het een en ander meegemaakt. Vorig jaar waren ze na het 2005 symposium vertrokken om in 80 dagen rond Engeland te varen. Aan de oostkust was Harry in een enorme surf onderuit gegaan met een arm uit de kom op een rots gespoeld. Zijn maten (Phil en Barry) waren hem kwijt. Na lang zoeken onder slechte weersomstandigheden, is Harry uiteindelijk met reddingswerkers en klimmers gered en naar het ziekenhuis over gebracht. 5 dagen later is hij weer aangehaakt en hebben ze samen deze expeditie rond Engeland in 80 dagen volbracht.

Woensdag 3 mei was ook een dag dat wij allen ons eigen weg gingen. Fred, niet bang voor water, maar wel met een lichte vorm van koudwatervrees, had besloten dat het voor hem weer eens tijd werd natte oefeningen te doen. Fred deed mee aan een dagje natte oefeningen en incident management. Hij ging op voor de CST, de Canoe Safety Test. Reddingen, zwemmers uit het water vissen en begeleiden, lijn werpen, was hier het motto. Belangrijkste les van de dag was in eerste instantie te zorgen voor je eigen veiligheid voor je een ander ging redden. Onder leiding van Tom Thomas en Axel Schoevers was dit een leerzame dag. Mensen die spontaan in het water vielen en gered moesten worden, lijn werpen over mensen heen niet er boven op, zwemmende mensen met de kajak terug naar de kant brengen en natuurlijk de X-Redding.

Het was mij al eerder opgevallen hier, maar de X-Redding is veranderd. Tegenwoordig klimt de drenkeling niet meer terug tussen 2 boten, maar over 2 boten (dus over de boot van de redder heen). Dit is een verbetering t.o.v. de oude situatie, omdat in golven de boot van de drenkeling niet meer tegen hem aan kan klappen. Het resultaat voor Fred was dat hij nu kan zeggen dat hij een 2-star paddler is. From no star to two star in just 1 day.

Francien ging een dag mee met coach 3-star assessment. Dit betekent dat je als proefkonijn wordt gebruikt voor een aantal mensen die examen doen om een 3-star instructeur te worden. Dus worden er weer slagen aangeleerd, gekeken hoe instructeurs reageren op incidenten en of ze een groep kunnen leiden. Gebruik van reddingsdekens, sleeplijnen e.d. was niet vreemd op deze dag. Hoe krijg je bijvoorbeeld iemand van een rots die niet meer verder wil? Bij mijn weten is 1 van de 3 aankomend instructeurs gezakt en hebben 2 het dus gehaald. Er wordt bij dit soort examens redelijk serieus gekeken naar de kwaliteiten van deze mensen. (gelukkig maar).

Ikzelf ging nog een dagje rough water training doen, nou ja, na overleg met de groep hebben we met zijn allen besloten om in Trearddur Bay een dagje lekker op de golven te surfen. Er stond nog aardig wat wind. Hoe verder je naar buiten ging hoe hoger de golven. Alleen waren de golven op 100 a 200 meter uit de kant beter om te surfen dan die 500 meter of verder waren. De ver weg golven waren weliswaar hoger (tot 3 meter), maar ook veel langer, dus eigenlijk niet steil genoeg om goed op te surfen. Dichterbij kwamen de golven tot een 1.5 meter. Het was echt een heerlijke dag met mooie surfs. De begeleiding van de groep (Jeff, Harry en Phil) hadden het naar hun zin, ook doordat iedereen redelijk voor zich zelf kon zorgen en ze zelf ook gewoon lekker konden spelen in de golven.

In de lunchpauze gaven Jeff en Harry nog een Neptunus imitatie weg, door met lange slierten zeewier in hun haar ondersteund door kreunende geluiden heen en weer te banjeren.

Donderdag 4 Mei, het werd tijd om eens iets samen te ondernemen. Een dagtocht langs (denk ik) het mooiste stukje Anglesey. We startten met z'n drieën en nog tien medevaarders bij Porth Dafarch, zeg maar onze thuishaven. Het was een prachtige dag, zon en niet al teveel wind. Anorak met korte mouwen vandaag. De tocht voerde ons langs een gedeelte wat we zaterdagmiddag al hadden gevaren, alleen nu wat kilometers verder. We hadden alle tijd vandaag, tijd en weer zat mee. Weer langs Penrhyn Mawr, door de tidal race.

Het fenomeen tidal race en overfalls komt er in het kort op neer dat snelstromend water (6 knopen of 11 tot 12 km per uur) door een vernauwing of rond een uitstekend stuk land (headland) wordt geperst. Hierdoor neemt de stroomsnelheid toe (tidal race). Als deze stroom op een ondiepte terecht komt, ontstaat er een staande golf (overfall). Bij Penrhyn Mawr is het een combinatie van beide, doordat het uitstekende stuk land onderwater doorloopt in een ondiepte. Voorbij het headland liggen een aantal rotsen boven water. Daar heb je een inner (binnen) race, een middle (midden) en een outer race. Bij de outer race staan de hoogste golven. Wind en deining maken de race van geweldig om te surfen, tot grillig of zelfs onbevaarbaar. Soms is het gewoon een kolkende en schuimende witte massa, dan weer met mooie staande golven. Het verschilt gewoon per dag hoe het er uit ziet. Sommige races lopen bij opkomend water, andere weer bij afgaand water. Penrhyn Mawr race loopt bij opkomend water. Met de voor zeekanoërs bekende twaalfden regel, kun je uitrekenen dat de race het hardste loopt in het derde en vierde uur van het opkomende water.

Wat je in tidal race golven doet, is eigenlijk tegen de stroom in surfen. Je krijgt hier een enorme snelheid t.o.v. het water, wat een enorme kick geeft (jjjjjjjjjj-hhaaaaaaaaaa ervaringen). T.o.v. de grond is je snelheid minder omdat je tegen de stroom ingaat. Op een echt mooie staande golf kun je op 1 positie blijven surfen. Bij de rotsen ontstaan keerwaters (eddies) die dus de tegenovergestelde kant op stromen als de stroming. Hier maak je gebruik van te voorkomen dat de stroom je 3 kilometer verderop wegzet. Het is als een snelstromende rivier op zee.

Vlak voor Penrhyn Mawr splitste de groep in tweeën. Zij die in de outer race wilde spelen gingen links. Zij die hier de kust verder wilde verkennen en later konden proberen in de inner en middle race gingen rechts. Je zag uit de verte al mooie golven staan in de outer race. Ik dacht, wat kan mij het bommen, hier ben ik tenslotte voor gekomen. Ik ga links. Ik nam afscheid van Fred en Francien. See you later.

Niet gehinderd door enige kennis, maar kijkend wat de cracks deden, had ik mijn eerste tidal race playtime ervaringen. In 1 woord: geweldig zeg maar fantastisch. In beginsel moest ik veel steunen in de golven die van alle kanten kwamen. Gaandeweg kreeg ik wat meer de slag te pakken. Toch zeker na een korte uitleg van Harry (crack), de stroom komt van daar, je surft naar die kant en hier is het keerwater. Dat was duidelijk? Na een paar flinke surfs gemaakt te hebben, raakte ik (uitteraard) overmoedig. Een hele lange surf naar rechts met een stern rudder op een geweldige golf, eindigde in een grote brekende golf. Klabats en plons ondersteboven en einde surf. Onder water had ik nog het besef: moet ik nou rechts of links eskimoteren? In de branding eskimoteer je altijd aan de kant van de golf. Op wildwater aan de kant waar de stroom heen gaat. Hier wist ik het eigenlijk niet. Dat moest ik toch nog eens aan Axel (Schoevers) vragen. Deze gedachte (buiten de gedachte aan Axel, dat kwam later pas), duurde misschien 1.5 a 2 seconden. Ik besloot aan de golf kant te rollen. Gelukkiger wijs was dit de goede kant. Al zeg ik het zelf, ik rolde keurig op en pakte nog een golf met een lage steun. Dit was toch wel de eskimorol van mijn leven, in de tidal race golven van Penrhyn Mawr.

Na een uurtje spelen kwam de groep weer bijeen en vervolgden we onze trip langs kliffen en rotsen.

Adembenemend mooi zoals de zeekoeten en alken bij de vuurtoren van Holy Island luidruchtig af en aan vlogen op zoek naar voedsel verder op zee. Binnen kort zouden ze gaan broeden. 1 ei leggen ze op een klein randje hoog boven het water. Als je hun witte voorkant ziet hebben ze nog geen ei gelegd. Zie je hun zwarte achterkant, dan zijn ze aan het broeden. Ze broeden namelijk met hun rug naar zee, werd ons in een lunchpauze verteld.

Door een klein doorgangetje, onder de brug naar de vuurtoren, tussen de rotsen door lieten we deze plek ook wel South Stack genoemd achter ons. Rustig varende met dit mooie weer zagen we de 165 meter hoge kliffen onder Holyhead mountain (218meter). Grotten verkennend rondden we North Stack, normaal ook en tidal race, maar nu erg rustig.

De rest van de tocht verliep rustig. Om te voorkomen dat we door de veerboot golven op de rotsen gekwakt worden, wachtten we voor de lunchpauze even tot deze voorbij waren. Dan konden we rustig aan land, op een mooi kiezelstrandje in de zon.

Met wat golfjes vaarden we het laatste stuk, om bij soldiers point uit te stappen. Met wat grotere kiezels is het hier moeilijker uitstappen. Het loopt gewoon rot en pijnlijk op dit strandje.

Een hele dag mooi weer kan hier niet echt. Als we net bijna alle boten op de trailer hebben gelegd, barst het onweer los. Een bui met enorme hagelstenen is het gevolg. Zo groot als flinke knikkers. Iedereen zoekt een plek om te schuilen, in de bus en onder de boten. Hagelstenen van dit formaat doen nogal pijn op je kop. Na tien minuten is de bui voorbij. De schade bleef gelukkig beperkt. Vreemde weersomstandigheden hier in Anglesey! Voorspellen kun je hier niet te ver vooruit doen.

Vrijdag 5 Mei plan ik voor mezelf een eerste rustdag. Morgen en overmorgen hadden Fred en ik ons ingeschreven voor de afsluitende Tidal race weekend cursus. De spieren moesten ook maar eens een dagje recupereren. Fred dacht er hetzelfde over. Voor Francien was het de laatste vaardag, dus die ging nog een dagje varen van Porth Dafarch naar Rhoscolyn in het zuiden. Francien vertelde dat het een woelig dagje was met hobbeldebobbel golven. Ze had dus genoten van haar laatste vaardag in Anglesey.

Wij pakten de auto en maakten een rondritje over het "Lleyn Peninsula", een schiereiland ten zuiden van Anglesey. Een paar keer zijn we uitgestapt om een wandeling te maken over de groene door angora schapen begraasde rotsachtige weiden. Bijzonder mooie vergezichten heb je hier over land en zee.

Alpenkraaien, raven en arenden zagen we hier en het grillige getij bij Bardsey Island. Omdat we de rondreis qua benodigde tijd niet goed hadden ingeschat, waren we te laat voor Nigels avondeten. Ik beken het maar, we hadden onderweg gewoon te lang in de pub gezeten. De paddlers return pub bood

De paddlers return pub bood gelukkig uitkomst. Iets met kip en een flinke pint. Op tijd naar bed, want morgen begon het tidal race weekend.

Zaterdag 6 Mei begon het afsluitende tidal race weekend. Er komen voor dit weekend zelfs Engelsen die het halve land door crossen om hier 2 dagen te kunnen varen. Een stuk begeleiding over hoe je in een tidal race moet varen en gewoon heel veel lol hebben. Vandaag gingen we naar Penrhyn Mawr. Op het water werden er twee groepen gemaakt: de mensen die al vaker tidal races hadden gedaan en de minder ervarenen. Ik vond dat ik na 2 keer in de race te zijn geweest, het beste met de minder ervaren kon mee gaan. Op die manier leer je vanaf de basis hoe je dit moet aanpakken. Ook hoef je dan later geen fout aangeleerde dingen af te leren, wat meestal veel lastiger is.

Met twee 5-star (Fiona en Roland) en één 4-star (Axel) coach als begeleiding kon het niet fout. Moeder gans (Fiona) hield goed overzicht en gaf uitstekend les. Wat me hier opviel aan het lesgeven, was dat fouten goed gecorrigeerd werden, maar vooral wat mensen goed deden heel positief en enthousiast werd benadrukt. Dit positieve gedrag werd door de groep in enthousiasme ontvangen door nog beter te oefenen.

Ik kan inmiddels wel stellen dat Engelsen meer technisch varen dan wij Hollanders. Ze kanten meer op en gebruiken minder skeg. Met de zee condities hier is goede vaartechniek erg praktisch. Ook vind ik ze wat speelser varen, doordat ze bijvoorbeeld tussendoor even een rolletje of reddinkje midden op zee oefenen, ook als de condities wat minder zijn. Om met Roland te spreken de ideale vaarder is combinatie van een Engelsman en een Nederlander. The technical English and the powerful dutchmen because they go so damned fast!

Ons groepje bestond uit Engelsen, Ieren en Nederlanders. Omdat Fred en ik dezelfde boten hebben en de zelfde zwemvesten, werden we door Roland al snel de "Dutch twins" genoemd. De 3 Ierse meiden (Marie, Kim en Pip, met wie we het zeer goed konden vinden) werden tot "gigling Irish" bestempeld, omdat ze constant een brede lach van plezier hadden.

We oefenden vandaag in de binnenste en de middelste race. Wat je door verschillende oefeningen hier goed leert is opkanten om je boot naar een bepaalde plek in de race te dirigeren. Door te kanten en te surfen krijg je met wat oefeningen de boot daar waar je wil. Het was op een gegeven moment natuurlijk de sport om met zo min mogelijk slagen van de ene kant van de race naar de andere te komen, door een combinatie van opkanten en surfen tegen de stroom in. Opkanten werkt hier hetzelfde als op een rivier, nooit de stroom je boot laten pakken. Dus je boot niet naar de stroom toe opkanten maar er vanaf. Hetzelfde geldt eigenlijk voor steunen. Ook leer je om te zien en te lezen waar de eddies (keerwaters) zijn. En hoe je van de stroom in een keerwater vaart. Omdat het keerwater de andere kant op stroomt, moet je dus als je uit de race in het keerwater vaart, in één keer de tegenovergestelde kant opkanten en steunen. Wildwatervaarders hebben bij dit soort technieken een voorsprong met aanleren. We hebben met de hele groep deze dag veel lol gehad. De basistechniek zat er bij de meeste goed in. Terug op de camping werd de dag gezamenlijk geëvalueerd en de nodige foto's bekeken. We waren klaar voor dag 2.

Zondag 7 Mei was ook voor Fred en mij de laatste vaardag aangebroken (snif). De laatste tidal race dag. Ik had me voorgenomen er vandaag lekker helemaal voor te gaan. Het was immers de laatste dag. Ik krijg dan altijd zoiets raars als: wat maakt het nog, uit het is toch de laatste dag, we gaan de grenzen eens opzoeken. Ik mag zeggen dat me dat redelijk gelukt is. Twee weken nadat we zijn vertrokken uit Anglesey en ik deze regels typ, zit ik nog steeds na te genieten van deze week en de laatste dag. Deze laatste dag zit bij mij wel in mijn persoonlijke top tien van gevaren tochten.

We vertrokken met één afgeslankte groep bij het al eerder besproken kiezel strandje bij Soldiers Point. De bedoeling was, 3 tidal races aan te doen vandaag: North stack, South stack en Penrhyn Mawr. Buiten de tidal races was dit ook weer genieten van de scenery van kliffen en hoge kusten.

Een tidaljaculatie zal ik het maar noemen. De begeleiding was terug gebracht naar twee, Phil en Fiona. Een aantal mensen was om onbekende reden de tweede dag niet meer gekomen.

North Stack bracht eigenlijk maar een paar kleine golfjes. Lekker om een beetje in te varen. In de ronding van de noordkant naar South Stack kon je merken dat het wat gewaaid had de afgelopen week. We kwamen in een lekkere zeedeining terecht. Een gevoel of je in een snelle lift zit. Rustig ga je een paar meter omhoog en omlaag, niks engs of zo, gewoon lekker zeevaren. Ik vaarde voorop met Phil. Hij kent het gebied hier en voorspelde al dat de surfgolven bij Penrhyn Mawr goed zouden zijn.

We arriveerden bij South Stack waar de golven een stuk hoger waren als North Stack, maar net niet lekker steil genoeg om echt goed te surfen. Een half uurtje hebben we hier toch nog lekker gespeeld.

Langs Holyhead mountain door naar Penrhyn Mawr. Tot mijn verbazing zie ik op de 165 meter hoge klif een stipje op de rand zwaaien. Verrek dat is Francien! Die wandelde op het randje van de klif van Holyhead mountain. Hartelijk zwaaide we terug.

Tijd voor een lunchpauze op een strandje in een baai wat ze hier “ Abrahams Bosom” noemen. Daar konden we lunchen en wachten tot de stroom goed liep voor onze laatste tidal race.

Na de lunch vertrokken we naar Penrhyn Mawr. Daar aangekomen was de keuze duidelijk, niks geen technisch varen vandaag. Surfen in de outer race! De golven bouwden mede door de deining steeds meer op. Vol ging ik er in van achter in de race naar voren toe, al surfend over de af en toe brekende golven. Hier had ik de tijd van mijn leven. Snelheid op hoge surf golven, soms van de één naar de ander surfend. Jiiiiiiiiiiiiiiiihhaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa was een veel gehoorde kreet. Een pop-out maakte ik zelfs nog. Niet omdat ik het zo geplanned had, het overkwam me gewoon. De voorpunt van mijn boot boorde zich diep in de golf. Ik ging met mijn lichaam mee naar voren en werkte mijn bovenlijf daarna na achteren, waardoor de 5 meter 32 kajak weer uit de golf kwam en omhoog gestuwd werd. Ik kwam net niet los uit het water, maar de sensatie was enorm. Ik kon er vandaag geen genoeg van krijgen. Lage en hoge steunen om brekende golven op te vangen. Fantastisch gewoon.

Fred was zijn eerste run, met volledige overgave de race ingevaren. Iets te enthousiast. Ik zag uit mij ooghoeken dat hij ondersteboven was gegaan. Hij had nog geprobeerd te eskimoteren, maar dat was niet gelukt. Fiona lag met haar boot achter in de race en ontving Fred met open armen om hem weer terug in zijn boot te helpen.

Wat een snelheid kon je hier bereiken. Toen de melding van Phil kwam "One last run" baalde ik eigenlijk, omdat ik er geen genoeg van kon krijgen. This was paradise. Ik maakte nog een paar laatste surfs en kwam als laatste uit de tidal race. Helaas.

Voldaan vaarden we als groep terug naar Porth Dafarch. Een paar laatste golven en een laatste surf in de baai, afgerond met een eskimorol (gefilmd door Fred) kwam er een einde aan een enerverende symposium week in Anglesey.

Alle drie hadden we het gevoel, dat we nog veel en veel langer hadden willen blijven en eigenlijk niet naar huis wilden. Dit gaf voor ons alle drie wel aan dat we het ongelooflijk naar ons zin gehad hadden. In de stromende regen braken we ons kamp op maandag op. We waren de laatste symposium gangers die van de camping vertrokken. De terugreis verliep voorspoedig en met een laatste toast op de P&O boot naar Rotterdam sloten we onze bijna 2 weken durende vakantie af.

Dit was een geweldige zeekano week met vrienden. Bij gezondheid en welzijn denk ik volgend jaar weer op het 2007 Sea Symposium van de partij te zijn.

Marius

electronisch bewerkt door:

DIFOTRA
BOUDA

